

„Frygt intet, min Ven! Hvad ondt skulde man vel kunne gøre os to?“

V

Inde i Præstegaardens Port stod en lille, højest tarvelig Gig, der lignede Dyrslæge Aggerbølles som den ene Tyillingbroder den anden. Det var med dette snart over hele Landet omtalte Køretøj, at Bispen rullede omkring i sit Stift, iført om Sommeren en hvid Lærredsfrakke, om Vinteren en sort Lammeskindspels, alene ledsaget af en halvvoksen Stalddreng med en blank Knap foran paa Kasketten. Uden at spare hverken sig selv eller sin hanespattede Hest fartede han i Sol og Slud milevidt omkring i Landet og overraskede sine Præster, naar de allermindst tænkte paa ham, — ganske i Modsætning til sine højærværdige Kolleger, der altid fjorten Dage iforvejen paa højtidelig Vis anmeldte deres Ankomst, for at alt baade i Kirke og i Køkken kunde være beredt til en standsmæssig Modtagelse.

Da Emanuel naaede Præstegaarden, havde man allerede taget Plads omkring Frokostbordet, der mod Sædvane var dækket ude i Haven under et Par blomstrende Kastanietræer. Dette var sket efter Anmodning af Bispen, som havde erklæret, at for ham var et Maaltid i det grønne en sand kongelig Nydelse; og Frøken Ragnhild havde — rigtignok ikke videre beredvilligt — føjet sig efter hans Ønske.

Varmen var i Løbet af Formiddagen bleven grumme trykkende, og Stemningen omkring Frokostbordet syntes i høj Grad paavirket af Luftens Lummervarme. Skønt Bispen udfoldede en ikke ringe Elskværdighed og øjensynligt bestræbte sig for at berolige den Mistænksomhed, som hans uformodede Ankomst havde vakt, bevarede baade Provsten og Frøken Ragnhild en tavs og kold Tilbageholdenhed. Mellem Bispen og Tønnesen var der